

Cada fill, un regal

El 9 de gener es celebra el 105 aniversari del naixement de sant Josepmaria. El mateix dia, a Lleida, el Marc fa tres anys. És el fill gran de l'Anna Oromí i Juan Antonio Sancho. El petit Marc i el seu germà Àlex, amb síndrome de Down, són dos nens que sant Josepmaria, des del Cel, coneix bé...

09/01/2007

**Un 9 de gener, fa 3 anys, en
l'aniversari del naixement de sant**

Josepmaria, vas tenir el teu primer fill...

“Bé, abans de néixer en Marc, ja havia tingut un primer embaràs que malauradament no va arribar a terme. Arran d'aquell avortament natural, tota família va encomanar molt a sant Josepmaria l'arribada d'un nou nadó.

Tenim devoció a aquest sacerdot sant, i jo tenia la il·lusió de crear una llar lluminosa i alegre, com ell deia. Així que gràcies a Déu, en Marc va arribar, justament, un 9 de gener.

No va ser l'únic regal que heu tingut el teu marit i tu.

Efectivament, després del Marc ha arribat l'Àlex: i ell és un veritable regal. Al començament d'aquest tercer embaràs, els metges ens van dir que hi havia moltes possibilitats que el nen nasqués amb síndrome de down i problemes de cor.

Com vau reaccionar?

En aquell moment no ens esperàvem una notícia així. Què fer? El meu marit i jo resem molt. Cadascú va parlar amb Déu del que, al principi, ens semblava una contrarietat. Però davant Ell les coses es veuen clares.

Encara que en cap moment ens vam plantejar no tenir a l'Àlex, jo resava i resava perquè fos el que Déu volgués, i perquè m'ajudés a ser generosa. Al mateix temps, demanava ajuda per a saber prendre la decisió correcta davant cada nou pas que suggerissin els metges: el més important era que Àlex nasqués..

Perquè resar davant una situació així? no és més lògic rebel·lar-se?

L'oració m'ha ajudat a viure amb més serenitat el dia a dia, a no angoixar-me per problemes de futur i a fer el que calgui fer en a cada moment.

Això ho vaig aprendre del fundador de l'Opus Dei: davant una situació difícil, cal acudir a Déu i preguntar-li com actuar.

També vaig resar particularment a Monsenyor Àlvaro del Portillo, el primer successor de sant Josepmaria, a qui tinc una especial devoció. Així que els he demanat en la meva oració que m'ajudin i han estat en tot moment a prop de mi. Igual que el meu marit, és clar, que m'ha ajudat amb la seva enteresa per afrontar aquestes circumstàncies.

Així que l'Àlex va néixer el passat 5 de setembre, i des d'aquest dia no deixo de donar gràcies a Déu.

Tots han comprès la vostra decisió?

Desgraciadament, no és una decisió molt corrent en els últims anys. El més freqüent és avortar i t'ho posen fàcil per fer-ho i així evitar el

problema. Quan vam dir a la ginecòloga que seguiríem endavant amb l'embaràs, ella es va alegrar perquè sabia que aquest nen arribava a una casa on l'acolliríem amb afecte.

Últimament sembla que la frase del “milió” –que tanta gent ens repeteix– és: *‘Què valents sou per tenir un nen amb síndrome de down!’*. Però no és qüestió de valentia: la dignitat de cada nen està per sobre de les seves característiques.

No pots escollir un “fill a la carta”! Simplement, el reps i l'estimes tal com és. Un fill sempre és un do, vingui com vingui. El meu marit diu que l'Àlex tindrà els seus amics que l'estimaran per ell mateix, i jo opino el mateix.

I que és un do, no només ho penso jo. La noia que m'ajuda amb el treball de la casa li va comentar al seu marit que jo tinc un llibre que es titula

“Parlar amb Déu” (el lleigeixo quan faig oració). Ell li va respondre: “Per això tenen aquest fill, perquè es quelcom enviat per Déu”.

No ho acceptes, per tant amb resignació.

No! Sincerament crec que la vida és una cosa molt gran. No actuo així només perquè tingui unes creences religioses, com em diuen alguns. La fe ajuda, és fonamental, però l'amor a la vida és quelcom universal, que tots hauríem de compartir.

Tinc molta sort i vull viure intensament aquesta oportunitat. Puc aprendre molt de l'Àlex. La realitat és que els nens amb síndrome de down són éssers especials, plens de llum. Ell té un somriure especial.

Imagino que és una oportunitat per a parlar amb molta gent.

Segueixo un consell que em va donar una persona vinculada a una associació de nens amb síndrome de down, que em va dir: “La gent no sap com reaccionar quan veu que tens un nen així, i aleshores el millor és avançar-te tu”.

I això és el que faig quan em trobo amb algú que encara no ho sap: li presento a l'Àlex i li dic que té síndrome de down i que ja ho sabíem abans que nasqués. Això em permet parlar amb moltes persones i obrir-los una porta per poder reflexionar sobre una cosa tant important com el dret de tots a la vida. He entrat en contacte amb associacions de síndrome de down, i he descobert gent meravellosa que m'emociona per la seva entrega i alegria.

Tinc al menjador de casa un llibre molt bonic d'una d'aquestes associacions, ple de testimonis. En un d'ells hi ha una carta, en la qual un

nen amb síndrome de down dona les gràcies als seus pares només pel fet d'haver-lo tingut, i els garanteix que això no és un càstig, que ell els correspondrà amb molt amor. M'emociona molt llegir aquestes lletres.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/cada-fill-un-regal/](https://opusdei.org/ca/article/cada-fill-un-regal/)
(18/04/2025)